

Котаракътъ Панчо нашъ — уменъ много — хитъръ дваждъ,
носъ на всѣкъде завира и отъ всичко ужъ разбира.
Чу въвъ стаята „цикъ—цакъ“, тоя храбъръ котаракъ;
въ мигъ на масата се качи, вслуша се и се вторачи:

„Зная азъ какво се крие
въ тая хубава кутия! . . .
Тъй да цъка — тъй да чука?!
Плъхъ, навѣрно, има тука!
Нека чука! Ей сега на
здрово съ ногте ще го хвана!“

— Данъ! — часовника извънка: скоро, Панчо, бѣгай вънка!
И въвъ бѣгъ, отъ залисия, той свали една саксия,
счупи стъклената ваза и „глупакъ“ на Баро каза.
После въ кухнята се сгуши и си мисли омърлушенъ:

За свалената саксия
и за счупената ваза,
Боже какъ ли ще ме биятъ,
какъ ли пакъ ще съмъ наказанъ!“

Свѣтлозаръ Димитровъ.

